

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/60/2016
Identifikačné číslo spisu: 6713010084
Dátum vydania rozhodnutia: 11.01.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:6713010084.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Aleny Šiškovéj a JUDr. Martina Bargela na neverejnom zasadnutí konanom 11. januára 2017 v Bratislave v trestnej veci obvineného M. F. a spol., pre trestný čin úverového podvodu podľa § 8 ods. 1, § 9 ods. 2, § 250a ods. 1, ods. 3 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005, o dovolaniach obvinených proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 2To/76/2014, zo 14. augusta 2014 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolania obvinených M. F. a V. F. sa o d m i e t a j ú.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Zvolen, sp. zn. 4T/26/2013, z 15. apríla 2014 (č. l. 529-537) boli obvinení M. F. a V. F. uznaní vinnými zo spáchania trestného činu úverového podvodu podľa § 250a ods. 1, ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení platnom a účinnom do 1. januára 2006 spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006 v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 pre skutok, že

v úmysle získať finančné prostriedky ako nesolventné osoby dňa 09. septembra 2005 vo Zvolene v Slovenskej sporiteľni, a.s., pobočka Zvolen, okres Zvolen, predložili po predchádzajúcej vzájomnej dohode k žiadosti o poskytnutie bezúčelového úveru na sumu 150 000 Sk falošné potvrdenia o príjme zo závislej činnosti ako aj výplatné lístky a to M. F. ako dlžník doložil potvrdenie od zamestnávateľa a výplatné lístky od spoločnosti NOVATEK, s. r. o., Bratislava, Turbínova 1, IČO: 35 759 658 a V. F. ako spoludlžník potvrdenie a výplatné lístky od zamestnávateľa ATEM, s. r. o., Piešťany, Bratislavská č. 2791, IČO: 31 583 261, pričom ani M. F. a ani V. F. v uvedených spoločnostiach nepracovali, ale boli v tom čase nezamestnaní, pričom požadovaný úver im poskytnutý nebol, no v prípade jeho poskytnutia by spôsobili týmto spoločným úmyselným konaním škodu pre Slovenskú sporiteľňu, a.s., Suché mýto č. 4, 816 07 Bratislava, IČO: 00 151 653 vo výške najmenej 150 000 Sk (4 979,09 €).

Za to im bol každému uložený trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov, pričom výkon trestu odňatia slobody bol obidvom obvineným odložený zhodne na skúšobnú dobu 12 mesiacov.

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením, sp. zn. 2To/76/2014, zo 14. augusta 2014 postupom podľa § 319 Trestného poriadku zamietol odvolania obidvoch obvinených ako nedôvodné.

Proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici podali obidvaja obvinení prostredníctvom obhajkyne dovolania (č. l. 633-636) s poukazom na naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku. Podľa ich názoru označený dovolací dôvod je naplnený preto, že skutok, pre ktorý boli uznaní vinnými nie je trestným činom, nakoľko v ich konaní absentuje úmysel vylákať úver uvedením iného do omylu a teda nebola naplnená subjektívna stránka skutkovej podstaty žalovaného trestného činu. Taktiež argumentovali nepreukázaním spoločenskej nebezpečnosti ich konania a zneužitím inštitútu trestného práva. Navrhli, aby najvyšší súd zrušil uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici i rozsudok Okresného súdu Zvolen a vec prikázal súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K podanému dovolaniu sa vyjadrila prokurátorka, pričom uviedla, že v priebehu trestného konania neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by obvinených zbavovali trestnej zodpovednosti za spáchaný skutok, alebo ktoré by zabráňovali ich trestnému stíhaniu. Vysvetlila, že obvinení si plne boli vedomí svojho konania a tiež nesolventnosti, pričom spoločne v úmysle získať finančné prostriedky uviedli zmluvnú protistranu v konaní o poskytnutie úveru do omylu a tiež poukázala na to, že M. F. už bol súdne potrestaný aj za spáchanie úverového podvodu podľa § 250a ods. 1 Trestného zákona. V ďalšom poukázala na priebeh skutkového deja a dôkazný stav, ktorý ho podľa prokurátorky preukazuje. Navrhla, aby najvyšší súd podané dovolania odmietol postupom podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Trestného poriadku), bolo podané oprávnenými osobami (§ 369 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.), na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.), obsahuje odôvodnenie (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.) a dospel k záveru, že nie je možné o dovolaní rozhodnúť v súlade s návrhom obvinených, pretože je zrejmé, že neboli splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Argumenty dovolateľov o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. nemohol najvyšší súd akceptovať z nasledovných dôvodov.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku môže byť naplnený len vtedy, ak napadnuté rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

V rámci dovolacieho konania nie je prípustné preskúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku (veta za bodkočiarkou v § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku). Skutkový stav môže najvyšší súd hodnotiť len z toho hľadiska, či skutok alebo iné okolnosti skutkovej povahy boli správne právne posúdené, to znamená, či boli právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Preto nemožno preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov, nakoľko toto sú otázky upravené normami procesného práva, nie hmotným právom. Uvedený záver zodpovedá skutočnosti, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom a rozhoduje o ňom najvyšší súd už v tretej inštancii, kde nemožno znovu vytvárať, či meniť skutkové zistenia. S ohľadom na to nemôže najvyšší súd spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov. (Ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku).

V rámci tohto dovolacieho dôvodu je potrebné zdôrazniť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o jeho existencii je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením (skutkovými závermi), ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo je zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku veta za bodkočiarkou. Dovolací súd nemôže skutok ustálený súdmi prvého a druhého stupňa ani meniť ani dopĺňať (to neplatí len pre

posúdenie dôvodnosti dovolania ministra spravodlivosti podané podľa § 371 ods. 3 Tr. por.).

Inak povedané vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého, prípadne druhého stupňa vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môžu obvinení v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdom, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi nižších stupňov - ich posudzovanie je dominanciou konania odvolacieho súdu. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú na preskúmavanie rozhodnutí súdov nižších stupňov.

Skutok uvedený vo výrokovej časti rozsudku Okresného súdu Zvolen obsahuje všetky informácie a okolnosti priebehu skutkového deja nevyhnutné na identifikáciu tam uvedeného konania ako trestného činu úverového podvodu podľa § 9 ods. 2, § 8 ods. 1, § 250a ods. 1, ods. 3 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005. Okresný súd teda nepochybil, keď konštatoval naplnenie všetkých zákonných znakov skutkovej podstaty označeného trestného činu, pretože skutková veta je kompletná na vyslovenie takéhoto záveru. Kompetencie najvyššieho súdu v rámci prieskumného konania vyvolaného dovolaním týmto končia, nakoľko najvyšší súd nie je oprávnený preskúmať ani meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku. Tu si treba uvedomiť, že zistenie a konštatovanie naplnenia, či nenaplnenia subjektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu (úmyselnej formy zavinenia ako na to poukazujú dovolatelia) patrí medzi okolnosti podliehajúce normám procesného práva a vykonáva sa v rámci dokazovania tak, ako to predpokladá ustanovenie § 119 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku: „V trestnom konaní treba dokázať, najmä či sa stal skutok a či má znaky trestného činu.“

Preto nemôže najvyšší súd v rámci už tretej inštancie preskúmať, či bola alebo nebola naplnená subjektívna stránka (jeden zo znakov skutkovej podstaty trestného činu) skutkovej podstaty žalovaného trestného činu. Ak by sa tak stalo, najvyšší súd by neprípustne zasahoval do priebehu dokazovania, jeho opätovným prehodnocovaním a iným hodnotením skutkových zistení, ako to učinili súdy nižších stupňov.

Pokiaľ dovolatelia veľmi opatrne poukázali na princíp ultima ratio, keď vyslovili: „Tvrdíme, že bol porušený aj princíp proporcionality - teda bol porušený inštitút trestného práva“. K tomu najvyšší súd poznamenáva, že ani tento argument nemožno akceptovať. Obidvaja obvinení boli odsúdení za spáchanie trestného činu s kvalifikovanou skutkovou podstatou (odsek 3), čím bola determinovaná závažnosť konania, ktorá podstatne zvyšovala stupeň nebezpečnosti konania obvinených pre spoločnosť a preto konštatovanie opaku s ohľadom na všetky okolnosti prípadu i s ohľadom na osoby obvinených neprichádza do úvahy.

Najvyšší súd uzatvára, že nezistil naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku a ani iného a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.